

Malá slunečnice

U nás za městem bylo mnoho slunečnicových polí. Jedno bylo ale něčím zvláštní. Slunečnice tam byly na husto vysázené, jako by se opírala jedna o druhou. Na tomhle poli byla jedna slunečnice malá, moc nevyrostla. A přes své velké kamarádky neviděla na svět. Byla moc zvědavá, a tak se každý den ptala velkých slunečnic, co vidí.

„Co vidíte? Řekněte mi, co vidíte?!“ Ta největší odpověděla: „Vidíme na řeku“. „Řeku? Plavou tam kachny?“

„Ano ovšem a koupají se tam děti.“

A další řekla: „Vidíme na silnici plnou automobilů, lidé pořád někam jezdí.“

„A vidíme na vedlejší pole, kde se pasou krávy, a každý den tam za nimi chodí farmář a stará se o ně.“

A tam vzadu venčí malá holčička štěňátko, ta bydlí v domě nedaleko našeho pole. Vidíme na cestu, kde je pod stromem lavička, tam každé odpoledne sedává paní s pánem.

Vidíme na nebe a ptáky. Hlavně na sluníčko, které nám dává sílu růst.“

„Ach,“ povzdechla si malá slunečnice, „kéž bych to také viděla!“

Jednoho dne sluníčko svítilo silněji než obvykle. Malá slunečnice vyrostla a konečně viděla to, co znala jen z vyprávění. Za rok byla slunečnice větší než ostatní a vyprávěla malým slunečnicím, jaký má krásný výhled a aby si počkaly, až vyrostou a také uvidí, jaký je svět krásný.